

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **W. X. Ch.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2013, č.j. CPR-13268-4/ČJ-2012-930310-V231, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10 A 28/2013 – 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2013, č. j. CPR-13268-4/ČJ-2012-930310-V231. Krajský soud ze správního spisu zjistil následující:

Stěžovatel dne 22. 9. 2004 neoprávněně vstoupil na území České republiky. Dne 5. 10. 2004 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění poté, co bylo zjištěno, že není hodnověrně schopen prokázat svou totožnost. Dne 6. 10. 2004 podal stěžovatel žádost o azyl. Následně mu bylo rozhodnutím ze dne 11. 10. 2004 uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let. Řízení o jeho žádosti o azyl bylo rozhodnutím ze dne 3. 11. 2004 zastaveno. Dne 12. 1. 2006, po nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti ve věci udělení azylu, nastala vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele na dobu pěti let. Dne 11. 2. 2009 bylo na Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze uzavřeno manželství stěžovatele s Ch. W. Dne 27. 7. 2009 byl stěžovatel na základě společného písemného prohlášení dodatečně zapsán do rodného listu dcery Ch. K., narozené dne X, jakožto její otec. Jeho

manželka i dcera jsou státními příslušnicemi Čínské lidové republiky. V České republice jim byl přiznán trvalý pobyt, žijí v Praze v bytě o velikosti 3+1 společně s dalšími sedmi lidmi. Stěžovatel v době, kdy byl kontrolován hlídkou OPKPE (dne 8. 2. 2012), pracoval v Táboře v restauraci hotelu Palcát, kde rovněž bydlel u svého bratra. Při této kontrole se stěžovatel prokázal kopií ID průkazu Povolení k pobytu v ČR, kopií čínského cestovního dokladu a českým řidičským průkazem znějícím na jméno W. X. Stěžovatel byl následně převezen na pracoviště OPKPE Tábor, kde byla zjištěna jeho skutečná totožnost. Současně bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá bez platného víza.

Z vyjádření stěžovatele podaného v rámci řízení o správním vyhoštění dne 9. 2. 2012 je zřejmé, že stěžovatel na dotazy správního orgánu týkajících se jeho rodiny a soukromí odpovídal pouze kusými formálními odpověďmi. K dotazu, zda má na území České republiky nějaké příbuzné, rodinu, manželku, dítě či přítelkyni nebo přítele či jiné osobní a soukromé vazby, sdělil, že neví. Dále nevěděl, zda se na území České republiky nachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost. Na otázku, z jakého důvodu nepožádal o prodloužení pobytu na území České republiky, stěžovatel odpověděl, že zapomněl a ke svému pobytu na území České republiky se nebude vyjadřovat. Prostředky na obživu obstarává manželka a kamarád.

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 8. 2012, č. j. KRPC-21974-85/ČJ-2012-020025, bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění uvedl, že žalobce svým jednáním porušil základní povinnosti cizince stanovené zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále „zákon o pobytu cizinců“) a dopustil se tak přestupků podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) a i) zákona. Správní orgán spatřoval zájem státu na přijímaném opatření především v závažnosti jednání stěžovatele, který se dopustil protiprávního jednání tím, že se dne 8. 12. 2012 v Táboře při bytové kontrole prokazoval dokladem jiné osoby a od 11. 1. 2006 do doby kontroly pobýval na území České republiky bez víza a platného povolení k pobytu na území členských států Evropské unie. Nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti, od této doby nečinil žádné úkony k tomu, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval. Správní orgán dále uvedl, že v průběhu řízení nebyly zjištěny ani účastníkem uplatněny žádné důvody, pro které by bylo možné považovat vydání rozhodnutí o správním vyhoštění za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 3. 2013 č. j. CPR-13268-3/ČJ-2012-930310-V231, bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Stěžovatel ve své žalobě napadenému rozhodnutí vytkl především nedostatečné zhodnocení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud vzal za prokázané, že se stěžovatel zdržoval od 12. 1. 2006 do 12. 1. 2011 na území České republiky nelegálně, bez cestovního dokladu, bytového oprávnění, příslušného povolení nebo oprávnění k výdělečné činnosti, mařil přitom výkon správního vyhoštění, rovněž nehradil zdravotní pojištění a prokazoval se cizími doklady totožnosti. Krajský soud upozornil na to, že z vyjádření stěžovatele je patrná především jeho neochota odpovídat na otázky prvostupňového správního orgánu týkající se jeho rodinného a soukromého života. Při posouzení intenzity zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele proto krajský soud stejně jako správní orgány vycházel především z velmi obecných informací, které stěžovatel poskytl, a dále z vyjádření jeho manželky. Z těchto skutečností je zřejmé, že stěžovatel manželství uzavřel v době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy v době, kdy na území České

pokračování

republiky pobýval nelegálně. V této době byl rovněž dodatečně zapsán do rodného listu své nezletilé dcery. Stěžovatel je finančně závislý na své ženě a kamarádovi, ubytování mu poskytoval jeho bratr v Táboře. Z toho lze dovodit, že stěžovatel nesdílí společnou domácnost se svou manželkou a dcerou, které zde mají udělen trvalý pobyt a žijí v Praze, a nezajišťuje výchovu nezletilé dcery. Stěžovatel nemá žádné kulturní vazby na Českou republiku. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel zjevně není schopen plynulé komunikace v českém jazyce, neboť v průběhu celého správního řízení musel být přibírán tlumočnická či manželka stěžovatele, která s ním komunikovala v jeho rodném jazyce. Tvrzení stěžovatele ohledně jeho adekvátní znalosti českého jazyka se tudíž nezakládá na pravdě a nelze hovořit ani o plné integraci do společnosti. Krajský soud nepřisvědčil stěžovateli v tom, že by jeho vazby na území České republiky byly natolik silné, že by jeho nucené vycestování spojené se zákazem vstupu na dva roky bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života, a to i s přihlédnutím k reálné možnosti manželky a dítěte stěžovatele vycestovat za ním do jejich rodné země. Jestliže stěžovatel poukázal na jiný konkrétní případ, v němž bylo ve věci správního vyhoštění rozhodnuto odlišně, krajský soud uvedl, že žalovaný správně posoudil rozdílnost obou případů z hlediska intenzity zásahu do soukromého a rodinného života cizinců. Oba případy byly navíc dle krajského soudu odlišné s ohledem na postoj a přístup obou cizinců. Na základě uvedeného krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedl, že v této věci je klíčovou otázkou, jak závažným zásahem do jeho života a života jeho rodiny bude pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel má za to, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přestože byl bez jakýchkoliv návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch účastníka. Stěžovatel uvedl, že na území České republiky pobývá mnoho let, žije ve společné domácnosti s manželkou i nezletilým dítětem, kterým zde byl přiznán trvalý pobyt. V průběhu správního řízení opakovaně poukazoval na závažný zásah správního vyhoštění do jeho rodinného života, který zásadním způsobem ovlivní i život jeho nezletilého potomka. Jedná se přitom o dvouleté odloučení stěžovatele od rodiny, které se s ohledem na zavedenou správní praxi, kdy správní orgány vyhoštěným cizincům zpravidla neumožňují návrat do země, téměř jistě změní v odloučení trvalé, a povede k rozbití fungující rodiny. Správní orgány však tyto skutečnosti ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezohlednily. Stěžovatel připomněl Úmluvu o právech dítěte, stejně jako Směrnici o právu na sloučení rodiny, které akcentují nutnost umožnění rodinného života a rozsudek Soudního dvora (Evropské unie) ve věci C-540/03 Evropský parlament proti Radě Evropské unie (Sb. rozh. 2006, s. I-5769), kde se soudní dvůr vyjadřuje v tom smyslu, že „z práva žít se svými blízkými příbuznými vyplývají pro členské státy povinnosti, které mohou být negativní, je-li některý stát povinen nevyhostit osobu“. Podle názoru stěžovatele nevezly správní orgány v úvahu jeho zájmy, nezohlednily ani směřování praxe nastíněné v uvedeném rozhodnutí Soudního dvora EU.

Nejpodstatnější pochybení spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud zcela nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností. Pro rozhodnutí ve věci je zcela zásadní vztah stěžovatele a jeho rodiny. Při poměrování zájmů podstatných pro rozhodnutí ve věci by měly být s velkou mírou citlivosti posuzovány rodinné vazby stěžovatele s jeho příbuznými, případné vazby v zemi původu, možnost návratu do země původu, tam přetrvávající zázemí a případná možnost začlenění se do společnosti v zemi původu. Správní soud věnoval posouzení této otázky pouhé dva odstavce, přičemž ani nevyšel ze stavu věci zjištěného ve správním řízení. Na stranách 8 a 9 odůvodnění, kde se soud alespoň minimálně věnuje otázce rodinných vazeb stěžovatele na území České republiky, se uvádí, že „žalobce

neví, zda-li se na území ČR nachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost“. Tento závěr je však zcela v rozporu se skutečnostmi zjištěnými ve správním řízení. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 2. 3. 2012 je zachycena zcela opačná odpověď na otázku týkající se osob, vůči nimž má stěžovatel vyživovací povinnost. Stěžovatel zde odpověděl jednoznačně, že touto osobou je jeho dcera. Rovněž v dalších svých vyjádřeních stěžovatel zdůrazňoval, že bude zásadně narušeno právo na rodinný život jeho i celé jeho rodiny, především s ohledem na zájmy nezletilého potomka. Soud však žádnou z těchto skutečností ve svém rozhodnutí nezohlednil. Stěžovatel je přesvědčen, že takto ledabylé nakládání s důkazy a zjištěními získanými ve správním řízení porušuje právo stěžovatele na řádný proces. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 75/2005 -130, a nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1995 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS.

Stěžovatel dále uvedl, že je zcela nepodložený závěr krajského soudu uvedený na straně 9 o tom, že nežije se svojí dcerou ve společné domácnosti a nezajišťuje její výchovu. Soud neobjasnil, jak k tomuto závěru došel. Lze se jen domnívat, že se tak stalo na základě zjištění, že stěžovatel byl zajištěn v restauraci v Táboře. Stěžovatel namítl, že z pouhé skutečnosti, že tráví nějaký čas mimo svůj domov, nelze usuzovat na to, že nesdílí se svým potomkem společnou domácnost nebo že se neúčastní jeho výchovy. V dnešní době je takový stav naprosto normální a nikdo neobviňuje takové otce, že jsou kvůli dočasnému odloučení od svého potomka špatnými otci. Nelze tak ani dovodit, že vyhoštění stěžovatele nebude zásadním zásahem do jejich života. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na závěry NSS učiněné v rozsudku č. j. 3 As 60/2006 – 46. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, z jakých konkrétních podkladů vycházel, jaká zjištění z nich dovodil a jakými úvahami se při hodnocení věci řídil. O tom, že napadený rozsudek je bez jakýchkoliv pochybností přezkoumatelný, svědčí ostatně i to, že s jeho závěry stěžovatel ve své kasační stížnosti bez problému polemizuje.

Jestliže stěžovatel namítl, že obsahu správního spisu neodpovídá zjištění krajského soudu, že nevěděl o tom, zda se na území České republiky nachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost, Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění rozsudku je zcela zřejmé, že krajský soud zde vycházel z protokolu o vyjádření stěžovatele ze dne 9. 2. 2012 podaného v rámci řízení o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení krajského soudu v tom, že odkazem na tento první projev stěžovatele ve správním řízení dokládá jeho neochotu odpovídat na otázky správního orgánu a sdělit informace o svém soukromém a rodinném životě.

pokračování

K námitce stěžovatele, že správní orgány náležitě nezjistily všechny okolnosti rozhodné pro zhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které správní orgány pominuly, a nezpochybnil ani jejich konkrétní skutková zjištění. V rámci této námítky pouze zopakoval, že na území České republiky pobývá mnoho let, žije ve společné domácnosti s manželkou a nezletilým dítětem, kterým zde byl přiznán trvalý pobyt. Právě z těchto skutečností však správní orgány při posouzení dopadů správního vyhoštění vycházely, námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu tedy není důvodná. Nejvyšší právní soud zde dodává, že jak již správně upozornil stěžovatel i krajský soud, je z protokolů o vyjádření stěžovatele v rámci řízení o správním vyhoštění ze dne 9. 2. 2012 a 2. 3. 2012 zřejmé, že se prvoinstanční správní orgán snažil získat další informace týkající se soukromého a rodinného života stěžovatele, ten však na většinu těchto otázek nebyl ochoten odpovědět. Za této situace nemůže stěžovatel správními orgány vytykat, že jeho situaci posuzovaly pouze na základě plytkých a obecných informací, které on i jeho manželka poskytly.

Stěžovatel dále nesouhlasil se samotným posouzením důsledků správního vyhoštění na jeho soukromý a rodinný život.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Správní orgán prvního stupně při hodnocení důsledků rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců konstatoval, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby k manželce a dítěti, kteří žijí na území České republiky legálně, stejně jako sdílení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami neznámá ještě automaticky nemožnost správního vyhoštění. Poukázal na to, že v tomto případě je reálně možné, aby stěžovatele do země původu následovala jeho manželka a dítě, kteří mají rovněž čínský původ. Skutečnost, že mají rodinní příslušníci povolení k pobytu na území České republiky, ještě nutně neznámá nemožnost jejich vycestování v případě, že by se rozhodli následovat manžela a otce do domovského státu. Žalovaný pak v odůvodnění svého rozhodnutí doplnil, že stěžovatel od 12. 1. 2006 do 8. 2. 2012 neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky, které by vedly k nezbytnému zajištění zázemí pro zdejší fungování jeho rodiny. Současně zdůraznil, že cizinec nemůže očekávat, že soukromé a rodinné vztahy, které si buduje na území v době neoprávněného pobytu, budou důvodem neuložení správního vyhoštění.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační

historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Výklad pojmu „*nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života*“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 – 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 – 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>]. Výklad a aplikace pojmu „*nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života*“ by proto měly být v souladu s § 65 a násl. s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné. Požadavek na řádný soudní přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k čl. 8 Úmluvy vyjádřil také ESLP např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2011, *Alim proti Rusku*, stížnost č. 39417/07.

Nejvyšší správní soud proto zkoumal, zda správní orgány a následně krajský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele postupovaly v intencích výše uvedeného.

Žalovaný nezpochybnil rodinné vztahy stěžovatele, jeho manželky a dcery. Nejvyšší správní soud zde přisvědčil námitce stěžovatele, že na základě skutkových zjištění není podložen závěr krajského soudu o tom, že nesdílí společnou domácnost se svou manželkou a dcerou. Toto nelze dovodit ze samotné skutečnosti, že stěžovatel v době, kdy byl kontrolován hlídkou OPKPE (dne 8. 2. 2012), pracoval v Táboře v restauraci hotelu Palcát a bydlel u svého bratra. Ve správním řízení nebyla prokázána doba, po kterou zde bydlel. Při místním šetření uskutečněném v rámci správního řízení dne 14. 6. 2012 byl stěžovatel zastížen v místě bydliště manželky a dcery. Ačkoli se tedy Nejvyšší správní soud v tomto bodě neztotožnil se závěrem krajského soudu, zastává názor, že jeho vyhodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele ob stojí. Jako určující je totiž nutno vyhodnotit skutečnost, že stěžovatel navázal vztah s manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Pokud se o výše popsany případ jedná, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně

pokračování

(např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek *Rodrigues da Silva a Hoogkamer*, citovaný v bodě [31] shora). Tyto výjimečné okolnosti v projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny. V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. shora citovaný náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07).

Podle Nejvyššího správního soudu je v projednávaném případě nepochybné, že se stěžovatel vzhledem ke svému neoprávněnému pobytu na území České republiky minimálně od 12. 1. 2006 nemohl při uzavření sňatku a zakládání rodinného života rozumně spoléhat na to, že na území České republiky bude moci pobývat trvale. S tímto byla nepochybně seznámena i manželka stěžovatele. Nyní se tak stěžovatel nemůže s úspěchem dovolávat nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života, neboť s možností nuceného odchodu z území mohl počítat. I s ohledem na shora citovanou judikaturu ESLP tak nelze dospět k závěru, že by bylo vyhoštění stěžovatele bylo v projednávaném případě nepřiměřené, a tedy nesouladné s čl. 8 Úmluvy.

Nejvyšší správní soud má dále za to, že pro závěr o přiměřenosti uloženého správního vyhoštění byla v projednávaném případě podstatná i skutečnost, že rodinní příslušníci stěžovatele pobývající na území České republiky jsou rovněž čínské státní příslušnosti a nic jim nebrání v tom, aby se spolu se stěžovatelem přesídlili do země původu.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný byl ve věci úspěšný, v souvislosti s řízením o kasační stížnosti mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu